

Arrest

nr. 64 541 van 8 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VERBIST, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 oktober 2010, verklaart er zich op 11 oktober 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 15 maart 2011, verstuurd op 16 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi. U zou een Mohajir zijn. Sinds 1986 zou u lid zijn van de MQM (Muttahida Quami Movement), de fractie van Altaf Hussain. In juni/juli 1995 zou u driemaal gearresteerd zijn door de politie en in januari 1996 zou u nogmaals gearresteerd zijn. U zou zonder verdere juridische gevolgen vrijgekomen zijn. Hierna zou het politieke klimaat voor uw partij beter geworden zijn, waardoor uw partij een van de machtigste partijen van Pakistan werd. U zou een verantwoordelijke positie hebben gekregen. Karachi wordt verdeeld door verschillende etnisch-religieuze conflicten, waarbij geregeld leden van uw partij gericht gedood worden.

U zou dreigende sms'jes gekregen hebben. U zou dit aan de politie gemeld hebben. De politie zou u aangeraden hebben om voorzichtig te werk te gaan. Daar zoveel mensen bedreigd werden, konden ze niet iedereen beschermen. In mei 2007 zou uw auto beschoten zijn, wat u ook aan de politie doorgaf. Gezien deze dreigementen en de algemene atmosfeer in Karachi zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. Begin 2008 zou u aangekomen zijn in Griekenland. U wou wel asiel aanvragen, maar dit bleek moeilijk te zijn. Hierop zou u in oktober 2010 in België een asielaanvraag ingediend hebben. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw paspoort en nieuwsartikels met een algemene inhoud voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker legde leugenachtige verklaringen af over zijn vertrek uit Pakistan, over zijn verblijf in Europa en over het ogenblik waarop zijn problemen in Pakistan zich voordeden;
- verzoeker verbleef bijna drie jaar in Griekenland zonder asiel aan te vragen, wat zijn vrees voor vervolging relativeert;
- verzoeker kon zijn problemen in Pakistan niet met enig document staven, hoewel hij beweerde dat de Pakistaanse politie van zijn problemen op de hoogte was en zijn klacht noteerde;
- de algemene nieuwsartikels zeggen niets over verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In hoofdorde vraagt verzoeker om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Hij stelt vooreerst dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt omdat de commissaris-generaal in zijn motivering niet ingaat op de gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging, maar zijn beslissing enkel baseert op verzoekers verklaringen over zijn reisweg en op verzoekers verblijf in Griekenland. Verzoeker stelt dat hem niet verweten kan worden dat hij er niet in geslaagd is om in Griekenland asiel aan te vragen, aangezien de asielprocedure in Griekenland ondermaats en mensonwaardig is. Hij verwijst naar de klacht die verschillende vluchtelingenorganisaties op 10 november 2009 bij de Europese Commissie hebben ingediend tegen Griekenland. Verder stelt verzoeker dat hij zijn verblijf in Griekenland heeft verzwegen en zijn relaas heeft aangepast omdat hij vreesde dat zijn 'tijdverlies' in Griekenland tegen hem zou worden gebruikt tijdens zijn asielprocedure in België.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker ook het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verder wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal erkent dat er in Karachi een levensbedreigende conflictsituatie heerst en dat zijn verklaringen voldoende specifiek en waarheidsgetrouw zijn om de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging aan te tonen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij wijst erop dat het Hof van Justitie op 17 februari 2009 verklaarde dat artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83 zo moet worden uitgelegd dat de persoon die om subsidiaire bescherming verzoekt niet moet aantonen dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker stelt dat als de Raad het persoonlijke karakter van de vervolging niet bewezen acht hij dan toch nog voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

In meest ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen omdat de commissaris-generaal de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet ernstig onderzocht heeft.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. De commissaris-generaal heeft in zijn beslissing immers terecht opgemerkt dat verzoeker zijn problemen in Pakistan niet met enig document kon staven, hoewel hij beweerde dat de Pakistaanse politie van zijn problemen op de hoogte was en zijn klacht noteerde. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker beweerde dat hij lid was van *Muttahida Quami Movement* en dat hij daar een verantwoordelijke positie had, maar dat hij deze beweringen niet aantoonde. Evenmin legde verzoeker enig bewijs voor van de dreigende sms'jes die hij zou hebben ontvangen. De Raad wijst erop dat de asielzoeker een oprechte inspanning moet leveren

om zijn aanvraag te staven, dat hij alle relevante elementen waarover hij beschikt moet voorleggen en dat hij een bevredigende verklaring moet geven voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen (cf. artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet). Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Om dezelfde redenen maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Om een reëel risico op ernstige schade in de zin van dit artikel aannemelijk te maken, volstaat het immers niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst te verwijzen, maar moet de asielzoeker zijn concrete problemen aannemelijk maken. Verzoeker toont niet aan dat er enig verband is tussen zijn persoon en de problemen in Pakistan waarnaar hij verwijst. De rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, doet hieraan geen afbreuk, aangezien deze betrekking heeft op artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83, dat is omgezet in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Tot slot maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij heeft ook op geen enkel ogenblik tijdens de asielprocedure melding gemaakt van een dergelijk risico. Het artikel van 20 maart 2011 van *The Express Tribune* dat verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, wijst hier evenmin op. Verzoeker geeft immers zelf aan dat dit artikel over gerichte moordacties tegen leden van zijn partij gaat en niet over willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet voldoende aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER